

„Ma usun, et Teie warandus Teie ülewel loössikambris paremine hoitud oleks, kui siin”, ütles kindral, ja kui ohvitser praegu wârisejat Fleuryt sinna tõi, tegi ta kõigile awalikult, et seesamma kelm on temale seda saladust teatanud, ja andis ohvitseridele kâšku, seesamma kâsti peal, lubatud saja luidori asemel temale seda kepihoopi anda.

Mõisaomanik ja tema abiõaasa palusid auusat sõjameest teda nuhtlemata jäätta, aga ta ei lubanud seda mitte.

Ainult neid mõlemaid lubati aiaist wâljamonna, aga teendrid, niihâsti naestet, kui meesterahwas, pidid sinna jááma ja otsuse täitmist pealtwaatama.

„See a I w inimene”, ütles kindral wâga tõsistelt, „peab ühe malestuse tânase pâewa peale saama ja kâški soldatîsi oma kohut täita, mis ka wiibimata sündis.

Siis wiidi wilets åraandja åra ja nûid istutas kindral tõeste tamme sinna, mis ehk

weel tâna pâew, kui auusameele ja ðiguse-armastuse tunnistaja seal lossi aias ðitseb.

Tema on seda ðelnud.

Ühe paraadi peal, mis Prantsuse keiser Napoleon I. pidas, läks tema hobune pire-daks, warused läksid käest lahti ja hobune piistis tuhatnelja joooksma. Keiser oli surmu hâdos. Üks soldat panni oma elu mängi peale, kargas hobuse ette ja pidas teda kinni.

„Ma tânan sind p e a l i f! ütles Napoleon oma peastja maestu, kes auupaklikult warused keisri kâtte oli annud.

„Mis su gusest rûgementist, maje steet?” küsits mees. — „Ja ei küsindud mitte, kas see ka tõsi on; Napoleon oli seda temale ðelnud ja tema uskus selle sôna. Temal ei olnud mitte pealiku uniformi ega pealiku mõeka, aga tal oli keisri sôna. Ja keiser oli nenda rôðmus mehe tingimata usu üle, et ta